

פרשת אמר

ושור או שָׂה אֹתוֹ וְאֶת בָּנוֹ לֹא תִשְׁחַטוּ בַּיּוֹם אֶחָד (כב, כח)

מה טעם נסמכה פרשת "אותו ואת בנו" לפרשת יום טוב ודיניו הכתובים מיד אחרי פרשה זו שלפניו. והנה שכננו במשנה (חולין פג, א) דבארבעה פרקים בשנה המוכר בהמתו לחבריו צריך להודיעו אמֵה מכרתי לשחוט בַּקְרָה מכרתי לשחוט, ואלו הן ערבי י"ט האחרון של חג וערבי י"ט הראשון של פסח וערבי עצרת וערבי ראש השנה. ופירש רשי' שדרך ישראל לעשות סעודות ביוםיהם ההם, וסתם הלוקח בהמה אינה לוקח אלא לשוחטה מיד. לפיכך המוכר בהמה לחבריו ומכר תקופה אמֵה או בַּקְרָה או בַּיּוֹם, צריך שיאמר לлокח דעתך לשחיטת מכרתי אמֵה.

הרי מבואר דבזמן המועדים צריך זuirות יתרה עד שחייבו חכמים את המוכר להודיע לлокח באמ מכר אמֵה או בַּקְרָה. לכך י"ל, דהסמוכה התורה דין "אותו ואת בנו" להלכות יום טוב, שלא לבא ח"ו לידי איסור אך שיכח יותר שיבא לידי איסור אותן ואת בנו כמבואר.

מקור: רבינו אבגדור נבנצל